

Молодий і лагідний Дубок
Під весняним дощиком промок;
Обтрусиwся, глянув на хмарки,
Випустив рожеві два листки
І завзято, хоч малий ще зrіc,
Вітрові устав напереріз:
— Не пущу на жито й пшеницi,—
Висушиш ти, Віtre, корiнцi!

Засмiявся Віter на Дубка,
Не злякався Віter малюка.
Кличе Бурю: — Буре, закрутi.
Забiяцi вiку вкороти!

І летить
На чорному конi
Чорна Буря
В чорному вbrannі!

Чорнi хmari небо облягли,
Трави захитались, полягли...
Крутить Буря, не вщуха й на мить.
Гnе Дубка,
А вiн собi стойтi!
Шелестить листками: — Не бiда!
Он крiзь хmari Сонце прогляда!